

Minden kóbor állatot befogadnak

A kemence előtt

A rönkhalmaz előtt

Az erdőt szeretni kell

Hol volt, hol nem volt, a kerek erdő közepében élt egy vadász. Akár így is kezdődhetne a Nyírcsádon élő, erős hangú, őszinte tekintetű Szigeti Imre története, aki elsősorban nem vadász, hanem erdész, de valóban mesébe illő környezetben él a Güti-erdő szélén.

Az odatartónak bőven marad ideje gondolkodni akkor is, ha koccsival rója a kilométereket. Maga mögött hagyja a házakat, az aszfaltsíkot is; hatalmas akácok, majd tölgyek kíséretében pillantja meg a fenyves tővében gubbasztó takaros kis tanyát. Az őszbe csavarodó természet színeit sejtető, rendezett udvaron hosszú járda vezet a vendéget a ház felé. A kerítésen túlról bárányok, kecskék hangját hozza az őszi fuvallat, a ház felől nyolc kutyus rohan vendéget üdvözölni, az egyik bokor alatt hat-hét jószágból álló cicagombolyag szunyókál. Szigeti Imre és felesége, Marika valamennyi négy lábú történetét ismeri. A lakásba érve is van mit mutatni a háziaknak, az akváriumban Géza, a törpeharcsa úszkál, Zsófi a kalitkában rikácsol, a házi kedvenc mégis Ernőke, a teknős, akit gyakran még a szőnyegre is kiraknak sétálni. Az állatok szeretetét a gyerekek is örökölték. – Befogadtunk már anya nélkül maradt nyuszi, őzikét, a gyerekek etették cumisüvegből, két dámborjút nevelt az egyik kecskénk, a sérült szárnyú gó-

Szigetiék boldogok a tanyán

lyának meg a zsebében hozta a férjem a békát – sorolja a háziasszony. Szigeti Imre Zsákán töltötte gyermekkorát, ott kötelezte el magát egy életre az erdőnek. – A falu szélén volt egy kis erdő, oda jártunk ki a barátokkal. Ismertem minden fát, bokrot, szerettem az erdő színeit, szagát, levegőjét, csodáltam az állatokat, s tízévesen elhatároztam, belőlem bizony erdész lesz – meséli Imre, akit soha senki nem tudott lebeszélni elhatározásáról. A sakközépiskola után a güti erdőszethez került, ahol most kerületvezető erdészként dolgozik. A hajnal már gyakran az erdőben köszönti, s nem ritkán az alkony is a fák között éri. – Nem múlik el nap, hogy ki ne menjek, még ünnepnapokon is, ha vendégségbe me-

gyünk, előtte mindig járok egyet a területen. Mikor arról kérdezem Szigeti Imrét, mit jelent neki az erdő, felesége a konyhából kiáltja a választ: az egész életet. – Igaza van a feleségemnek – válaszolja az erdész –, az erdő teljes embert kíván; az erdőt szeretni kell, s akkor meghálálja a gondoskodást. Nemrég édesgyökeret ültettem ki, remélem, a vaddisznók értékelik majd, de igazán örömmel volt a messziről hozott nemes galagonya tavalyi első termése is – büszkélkedik az erdész, akinek oroszlánrészre volt abban is, hogy éppen tíz évvel ezelőtt az erdőszet és az önkormányzat segítségével kialakítottak egy szabadidőparkot, nemrégiben pedig kemenecét építtetett a kirándulók nagy öröme.

Az őszi táj varázsa

Szigeti Imre szerint az erdőben mindig van munka, vadmegfigyelés, disznóbefogás, fakitermelés, erdőápolás, és minden évszakra megvan a maga varázsa. – Télen pihen az erdő, ilyenkor egyszerűen szép, tavasszal újjászületik, nyáron a nyüzsgő élet jellemzi. Az ősz valójában az elmulást jelképezi, az erdő varázslatos sokszínűsége mégis ilyenkor a legszebb. Még folyik a fakitermelés, ültetés, művelés, ötven hektáron végeztünk tölgy- és akácújítást, megkezdődött a dámvadásztatás is, most éppen bikákat lövünk – mondja a szakértő. Hamarosan beköszönnek a hosszú téli esték, csend öleli át az erdőt és a kis tanyát, ahol – az önkormányzatnak köszönhetően – már a házhoz vezető földúton is világítanak a lámpák, az erdészet pedig központi fűtéssel segítette őket. Szigetiéknek sok lemondással járt a tanyasi élet, mégis mindennél többet jelent nekik, hogy a Debrecenben tanuló három gyerek alig várja a hét végét, mert a nyüzsgés után a kis tanya csendje, nyugalma feltöltődést jelent számukra. Szigeti Imre leggyakrabban magányosan járja az erdőt, de azt mondja, soha nincs egyedül; a fák, madarak, vadak s az a semmihez nem hasonlítható nyugalom mindig vele tart.